

טור' אייזנבך שמואל-יואל
406805

בן אסתר-לאה וחיים-אליעזר
נולד ב- כ"ג אלול תרצ"ח 19.9.1938
שרת בחטיבת "גולני" (1)
נפל ב- י"א תשרי תשי"ח 6.10.1957
בעת מילוי תפקידו.

אייזנברך, שמואל-ליר

בן חיים-אליעזר ואסתר-לאה. נולד ביום כ"ג
באלול תרצ"ח (19.9.1938) בירושלים. עד
גיל י"ג למד ב"תלמוד-תורה", הנקרא "עץ-
חיים", בירושלים והמשיך את לימודיו
בישיבת "תפארת-ציון" שבבני-ברק עד יום
גיוסו. נפל בשעת מילוי תפקידו ביום י"א
בתשרי תשי"ח (6.10.1957) והובא למנוחת-
עולמים בבית-הקברות האזרחי בגבעת-שאול
(הר-המנוחות) בירושלים.

אימונים בשנות החמישים

בטחון עוטף

1957 עד 1962

עיקרי מדיניות הבטחון של ישראל לאחר מבצע 'קדש' היו שמירת הישגיו המדיניים והבטחוניים של המבצע, פיתוח מתמיד וקיום של כושר חרתעה והכרעה, מאבק יומיומי על שמירת הריבונות הישראלית והבטחת מהלך החיים התקין במדינה.

מדינות ערב, מאוחדות באיבתן לישראל, המשיכו בבניית מערך צבאי למלחמה כוללת, אולם עד מהרה ניבעו בקיעים בחזית האחידה. התגבשו שתי תפיסות מנוגדות - זו של מצרים וזו של סוריה. ממבצע 'קדש' למדו המצרים את הלקח, כי אין לצאת למלחמה נגד ישראל אלא לאחר התעצמות ואיחוד בעולם הערבי, שיבטיחו את יתרונם של הערבים. והתנאי לכך היה, לדעתם, קבלת מרותה ופיקודה של מצרים על-ידי מדינות ערב. צעד ראשון בדרך זו ראו בחקמת 'קהילייה ערבית מאוחדת' (קע"ם) ב-1958 - איחוד מצרים וסוריה.

התפיסה המצרית והעובדה שכוח החירום של האו"ם חנה בצד המצרי של הגבול עם ישראל ושימש כחיץ, גרמו לכך שהגבול בין מצרים לישראל היה השקט ביותר.

הגבול הלבנוני היה רגוע, חוץ מתקופה קצרה בעת מלחמת האזרחים בלבנון בשנת 1958, כאשר צה"ל סייע לצבא לבנון למרגלות החרמון ובקרבות שבאזור רכס אל ח'יאם בהפגזות ארטילריות ובהצבת זרקורים על גבעה שחלשה על בקעת עיון.

גם הגבול הירדני היה שקט, למעט תקריות אש יחידות, בעיקר באזורי המחלוקת שבירושלים (הר הצופים ושטחי ההפקר) וכן בצפון המשולש.

מוקד המתחים עבר בשנים אלה לגבול הסורי. התפיסה הסורית גרסה כי התנהליך המדיני-אסטרטגי מתפתח לטובת ישראל, לכן יש להקדים את המלחמה בישראל על-ידי לחץ מתמיד של לוחמה זעירה שתחריף את המצב ותביא לידי מלחמה כוללת. הסורים התבצרו לאורך כל 77 הק"מ של הגבול בגולן ובנו שם מערך הגנה לעומק. הם החזיקו שם דרך קבע כ-15,000 חיילים וכן שריון רב וארטילריה, שמקצתם הוצבו בקו הקדמי. הטווח היעיל של תותחיהם הגיע לעומק שטח ישראל ואיים לפגוע ביישובים רבים. יתרונם הבולט של הסורים בעוצמת האש מול כוחות צה"ל הקטנים, ובשליטה הטופוגרפית עוררו בהם אשליה של עליונות. בהתגרויותיהם ניסו למנוע מישראל בכוח את עיבוד החלקות באזורים המפורזים. הם התנכלו לדיג ולשיט בצפון-מזרח הכנרת ובהפגזות וירי הפריעו לחיים התקינים ביישובים שבאזור בקעת החולה ומקורות הירדן.

צה"ל הגיב במאמץ רצוף לייצב את קו הגבול על-ידי סיורים, תצפיות ומארבים, החזקת מוצבים בקו, סיוע לשמירה ביישובים וכן אבטחה צמודה לחקלאים. הוקמו היאחזויות נח"ל ונסללו דרכי פטרולים לכל אורך הגבול, שאפשרו הפעלת כוחות נידים והרתיעו מסתננים. כדי לממש את ריבונות ישראל על הקרקע שבחזקתה נעשה מאמץ לעבד את כל חלקות האדמה שבשטח הריבוני, עד קו הגבול ממש, ולקיים שיט ודיג בגדה המזרחית של הכנרת בסיוע ספינות משמר. נוכח התגרות הסורים נעשו גם שתי פעולות תגמול במוצביהם.

תקופת ילדותו של שמואל

קרבות עשרת הימים

הקרבות בירושלים (9-19 ביולי 1948)

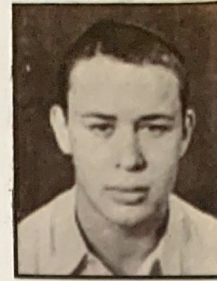
בשלהי ההפוגה תוכננו פעולות צה"ל במרחב ירושלים כדלקמן: בדרום - כיבוש הכפרים מלחה ועין כרם; במרכז - כיבוש העיר העתיקה; בצפון - כיבוש שכונת שייח' ג'ראח כדי לנתק את ציר התנועה של הלגיון מירושלים צפונה, להתחבר עם כוחות צה"ל המנותקים בהר הצופים ולאגף את העיר העתיקה. בשלב הראשון פעלו כוחות צה"ל בדרום-מערב ירושלים. יחידות אצ"ל ולח"י, שהוסיפו

לפעול בנפרד במרחב ירושלים, לחמו עם כוחות חטיבת 'עציוני'. ב־11 ביולי הופצצה ירושלים מן האוויר, לראשונה בתולדותיה. בעוד כוחות צה"ל נערכים לפריצה לעיר העתיקה, פתח הלגיון בהתקפה בצפון ירושלים, באזור בתי מנדלבאום והשכונות מאה שערים ומוסררה. השגי הלגיון היו מעטים - כיבוש ופיצוץ בתים אחדים - אך יוזמתו ההתקפית שיבשה את תוכניתה של חטיבת 'עציוני' לפרוץ לעיר העתיקה.

ה"חדר" בו למד שמואל

"בית חרושת מעשה הרוחני" [1] כך כינו פרנסי תלמוד תורה 'עץ חיים' את הרשת החינוכית שייסדו [2] באמצע המאה ה־19 בירושלים. באורח פרדוקסאלי הקהילה היהודית הראשונה בעולם - אשר כיוונה את רוב הגברים שחיו בקרבה להקדיש את כל מעייניהם לתורה ולראות בה את אומנותם - כינתה את המוסד התורני החינוכי הבסיסי שלה, "בית חרושת לרוחניות".

הקהילה האשכנזית בירושלים אשר צמחה במהירות החל משנות העשרים של המאה הקודמת, הפכה תוך עשורים אחדים לקהילה הגדולה בארץ. בין מוסדותיה המפוארים ביותר היה תלמוד תורה 'עץ חיים'. הייתה זו רשת החינוך הציבורית הראשונה בארץ. בשנת 1841 עם עלייתו של רבי שמואל סלנט לירושלים, לקחה על עצמה הנהגת הקהילה האשכנזית את הדאגה לצורכי החינוך של ילדיה וייסדה את החדרים הראשונים של הרשת. המוסד היה בעל מאפיינים חדשניים וייחודיים. יוסף שלמון מעריך, ש"ספק אם נמצאה חברה יהודית בעולם היהודי שהדגישה כל כך את נושא החינוך של יוצאי חלציה כחברה האשכנזית בארץ בתקופה הנדונה" [3].

הראית איזה יופי
שרעז ברוח סתיו
שדה זהב צעק באפל
והדליק נרות חצב.

הראית איזה אדם
שצעק למרחקים
שדה דמים היה שם קודם
ועכשיו הוא שדה פרגים.

אל תקטוף נערי, אל תקטוף
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד אינסוף
ושארים במנגינה.

הראית מה השחיר שם
שדה קוצים הוא נערי
שהיה עזוב בקיץ
ועכשיו הוא שדה חריש.

הראית מה הלוּבן
נערי, זה שדה בוכים
דמעותיו הפכו לאבן
אבניו בכו פרחים.

אל תקטוף נערי
יש פרחים שבני חלוף
יש פרחים שעד אינסוף
נשארים.

שמואל (יואל)
אייזנבך ז"ל

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילִי צָבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמִּלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלֻמִּים וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בַּמַּעֲרָכוֹת הַכְּבִידוֹת.

יִהְיוּ גְבוּרֵי הָדָוָר וְהַנְּצִחוֹן
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֲמִיצִים
חַתוּמִּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

